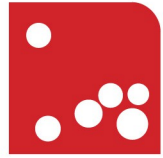

Forum för poesi och prosa

Alba och Forum för poesi och prosa presenterar dikten

Att möta en roman av Aino Trosell

www.carinadeschamps.com

Att möta en roman
är synnerligen riskabelt.
Man utsätter sig för en risk.
Det vettigaste man kan göra är
att byta trottoar
samt se
åt ett annat håll.
Då lufsar den kanske bort och
attacken går liksom över.
För om man möter en roman
och börjar lyssna på den
så kan det sluta riktigt illa
man kan börja skriva!
Man hamnar i denna romans garn
och kan inte komma sig iväg
förrän man har skapat den
och krossat den
likt en upptäcktsresande
krossande ett hav.
Och det vet man ju
att sådant tar och tar
tar kraft, tar allt!

Så betänk
vilket flängande
från trottoar till trottoar
för att slippa möta
romanen!
Tack och lov så
ser man den på långt håll.
Berätta mig
står det i neonskrift över hela honom.
Han är många!
Tag er i akt säger jag bara.
Tunnelseende anbefalles,
inte låtsas om och
absolut inte ta ögonkontakt
för då kan det vara kört
och sedan sitter man fast:
arbete upp över öronen –
research!
Och sedan då? Just det – man ska vara ingenjör!
Arkitekturen, strukturen
och alla detaljer
för att därefter slutligen
fastna framför datorn
med löpande text, sida upp och sida ner
i månaderna sex.
Då är första versionen klar.
Den ska följas av ytterligare fem.
Och sedan förläggaren.
Och redaktören.
Och korrektoret.

Och sedan buren,
alltså jungfruburen
alltså själva förpackningen.
Alltså omslaget.
Ett förfärligt kackel
för nu är alla med och tycker.
Ända tills man trycker.
Två år efter det där olycksaliga mötet.
Så var inte öppen
se ner eller åt sidan
möt inte blickarna
från alla romaner.
Du kan bli fast
bli internerad i årtal.
Med jämna mellanrum
kommer därtill vandan:
de är ju så många?
Hur ska jag kunna veta
att den här romanen jag tecknar
är just den rätta?
Det får jag aldrig veta.
Ständigt möter man flera.
Det skulle vara roligt att få läsa
några andra än de egna.
Men till det finns
ingen tid.